

Rejstříkový soud vyhověl opovědi, již bylo k rejstříku ohlášeno vystoupení veřejného společníka Josefa M-a z veřejné obchodní společnosti, již tvořil kromě Josefa M-a Václav M. Rekursní soud zamítl opověď a uložil rejstříkovému soudu, by vyčkaje pravomoci, zařídil další ve příčině obnovení původního stavu. **D ů v o d y :** Usnesením ze dne 27. února 1929 na jmění Josefa M-a vyhlášen úpadek. Tím okamžikem ztratil Josef M. disposiční právo nad svým majetkem a nebyl proto oprávněn bez souhlasu správce podstaty činiti dispoziční se svým majetkem, nanejvýš nebyl oprávněn opovídati své vystoupení ze společnosti. Tomu-li tak, byl neprávem povolen napadeným usnesením výmaz Josefa M-a z firmy a bylo proto odůvodněnému rekursu správce úpadkové podstaty vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle čl. 123 čís. 3 obch. zák. zrušuje se veřejná společnost vyhlášením úpadku na jmění společníka. Zákonným následkem zrušení veřejné společnosti jest mimo případ čl. 123 čís. 1 obch. zák. (vyhlášení úpadku na společnost) její likvidace, jestliže se společníci nedohodli na jiném způsobu vypořádání (čl. 133 obch. zák.). Společník, ocitnuvší se v úpadku (čl. 123 čís. 3 obch. zák.) a pozbyvší volné dispozice se svým majetkem (§ 1 k. ř.), nemůže arci samostatně, bez svolení správce úpadkové podstaty, ani prováděti likvidaci, ani se o majetkových poměrech s ostatními společníky jinak vypořádati. Učiní-li tak, jest to proti věřitelům bezúčinné (§ 3 konk. ř.). Právě-li zákon v čl. 123, že se společnost »zrušuje«, nelze to ovšem bráti doslovně, neboť společnost zaniká jen po stránce produktivní a trvá dále, by byly urovnány právní poměry, jež byly založeny provozem společného závodu (srovnej Staub-Pisko: Kommentar, I díl, stránka 406). Proto také k výmazu firmy veřejné společnosti může dojít až po skončení likvidace nebo po jinakém úplném vypořádání. Do té doby trvá firma, po případě likvidační, a nelze ji z obchodního rejstříku vymazati. Stejně jest tomu, má-li na místo výmazu firmy dojít k výmazu jednoho ze dvou společníků, při čemž druhý vede závod s firmou dále (čl. 24 obch. zák.). I tu bylo by třeba nejprve vypořádání mezi společníky (čl. 130 obch. zák.), ovšem zde se souhlasem správce úpadkové podstaty, než by mohlo býti přikročeno k výmazu společníka, což se však nestalo, a proto neměl býti výmaz povolen. Povolení výmazu společníka Josefa M-a z obchodního rejstříku bylo tedy aspoň předčasné a proto právem rekursní soud změnil usnesení rejstříkového soudu, zápis výmazu povolivší, nařídív obnovení původního stavu.

Čís. 10183.

Zaměstnavatel jest i bez zaměstnancova upozornění povinen opatřiti kruhovou pilu ochranným zařízením.

Pro posouzení přiměřenosti bolestného jest lhostejno, zda soud je odstupňuje podle síly bolesti či zda přizná úhrnnou částku.

Náhradu honoráře za operaci ve všeobecné veřejné nemocnici v Čechách, vyjímajíc pražskou veřejnou nemocnici, jest přisouditi jen podle tarifu stanoveného vyhláškou presidenta zemské politické správy v Praze ze dne 23. června 1919, čís. 28 z. zák., leč že by poškozený byl osobou zvlášť zámožnou. Majetkové poměry škůdce jsou nerozhodné pro stanovení lékařova honoráře.

(Rozh. ze dne 27. září 1930, Rv I 1126/29).

Žalobce byl zaměstnán na velkostatku u kruhové pily (cirkulárky). Odlétnuvším prknem byl zasažen a těžce poraněn. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se na žalovaném náhrady škody, kromě jiného bolestného a náhrady za honorář při operaci. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci celkem 24.122 Kč, z toho na bolestném 20.000 Kč a náhradu za honorář při operaci 2.500 Kč. Odvolací soud k odvolání žalovaného napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Soud první stolice spatřuje zavinění žalovaného na žalobcovu úrazu v tom, že neopatřil cirkulární pilu, jíž se na jeho velkostatku používalo k řezání palivového dříví, hlavně polen a kulánů, ochranným zařízením, jež předpisuje § 68 nař. ze dne 23. listopadu 1905 čís. 276 ř. zák., poněvadž prý toto opatření pily bylo samozřejmým již podle § 1157 obč. zák. na základě jeho poměru k žalobci jakožto zaměstnavatele k zaměstnanci. Odvolatel shledává tento názor nesprávným, poněvadž se povinnost podle § 68 cit. nař. nevztahuje podle § 1 téhož nařízení na majitele podniků živnostenských, které byly schváleny již před počtím působnosti tohoto nařízení, takže tím méně může tato povinnost ukládána býti majiteli cirkulárky, který ji má jen k příležitostným pracím (jednou až dvakrát do roka), kde není takového nebezpečí jako v podnicích živnostenských, kde nebezpečí úrazu jest tak značné. Tuto povinnost nelze prý dovoditi ani z ustanovení § 1157 obč. zák., poněvadž by se přičilo pocitu spravedlnosti, by laikovi, nemajícímu odborné vědomosti aniž povinnost, by studoval zákonné předpisy, týkající se výhradně živnostenských provozoven, ukládána byla větší opatrnost než odborníku, který si šťastnou náhodou zařídil živnostenskou dílnu před působností nařízení čís. 276/1905. Ostatně zavinil prý si žalobce úraz sám tím, že mu práci, při níž přišel k úrazu, nikdo neporučil, že u cirkulárky neměl co dělati, že si počínal při ní neopatrně a že prkénko, jež potřeboval na opravu lisu, mohl rozřezati ve své dílně kolářské, která všemi potřebnými nástroji, též ručními pilami byla vybavena, a že neměl k tomu použití cirkulárky, poněvadž prkénko, jež chtěl rozřezati, bylo krátké (jen 47 cm dlouhé), nedalo se proto dobře držeti a proto jeho odmrštění při řezání na cirkulárce bylo velmi pravděpodobné, tak že jen z pohodlnosti riskoval svou tělesnou bezpečnost. V každém případě stihá prý žalobce převažující vina na jeho úrazu, poněvadž jako odborník (kolář), který prý uměl s cirkulárkou zacházeti a na ní již před tím aspoň jednou řezal, měl

odvolatele upozorniti na potřebu ochranného zařízení a při neuposlechnutí jeho výzvy vyvoditi z toho důsledek, pokud se týče závadu použitím dřevěného materiálu, který měl po ruce, sám odstraniti, nanejvýš, an věděl, že již jiné osoby byly pilou poškozeny. Tyto výtky nejsou opodstatněny. § 1157 obč. zák. v doslovu III. dílčí novely ustanovuje, že zaměstnavatelé jsou povinni pečovati o to, by při úpravě práce a při udržování pracoven a náradí, jež mají opatřiti nebo jež opatřili, byly chráněny život a zdraví zaměstnanců. Z tohoto zákonného předpisu vyplývala pro odvolatele povinnost, by opatřil kruhovou pilu, již si pořídil pro své účely hospodářské a o níž věděl, že se jí na jeho velkostatku jeho zřízení k účelům těm, zejména k řezání palivového dříví (polen a kulánů) používá, takovým ochranným zařízením, by bezpečnost života a zdraví zaměstnanců nebyly ohroženy. O takovémto ochranném zařízení zmiňuje se nařízení ze dne 23. listopadu 1905 čís. 276 ř. zák., a záleží podle § 68 tohoto nařízení u kruhových pil v tom, že mají býti opatřeny na zadní straně rozštěpným klínem a část listu pily pod stolem má býti ochráněna před dotykem z obou stran ochrannými stěnami a, kde není u pily spolehlivého přístroje podávacího, má se vrchní část pilového listu opatřiti představitelným ochranným košem. Předpis nařízení čís. 276/1905 byl sice vydán jen pro podniky živnostenské, ale jeho ustanovení jest použiti na každý případ, kde se používá cirkulární pily, jakž se o tom vyslovil znalec, neboť ono ochranné opatření jest odůvodněno povahou tohoto stroje, poněvadž kruhová pila patří podle posudku znalce k nejnebezpečnějším strojům k obrábění dřeva pro velikou obvodní rychlost pilového listu, tohoto nebezpečí si odvolatel při obvyklé pozornosti, již každý podnikatel podle § 1297 obč. zák. musí vynaložiti musel býti vědom a již všeobecná povinnost k péči o zdraví a o život jeho zaměstnanců mu podle § 1157 obč. zák. bez ohledu na citovaný speciální předpis ukládala, by kruhovou pilu dal opatřiti ochranným opatřením, košem, což při práci, kterou žalobce konal, bylo podle znaleckého posudku nejen možné, nýbrž i nutné. Možnost a nutnost tohoto opatření prokazuje již okolnost, že podle výpovědi svědků až do žalobcovy úrazu u cirkulárky nikdy ochranné opatření nebylo a že teprve po úrazu dán byl na ni plechový koš. Jest proto jen odvolatel, zanedbav zákonnou povinnost, uloženou mu v § 1157 obč. zák., práv ze žalobcovy škody, z úrazu, neboť okolo cirkulárky při řezání dříví chodil, vídal, jak se jí používá a musel si býti tudíž vědom jejího zařízení a nedostatku bezpečnostního opatření sloužícího k odvrácení úrazu osob při ní zaměstnaných. Žalobci nelze přičítati vinu ani spoluzavinění na úrazu, poněvadž, nehledíc ani k tomu, že nemohl míti vědomost o nebezpečnosti používaného stroje, nýbrž že teprve z úrazu vědomosti o tom nabyt, neměl zákonnou povinnost pilu sám ochranným zařízením opatřiti aniž odvolatele na potřebu toho upozorniti. Soud první stolice zjistil, že žalobce práci, při níž utrpěl úraz, nepředsevzal o své újmě bez nařízení svých představených a že si při ní nepočínal neopatrně, neboť výpovědi svědka Augustina S-a bylo prokázáno, že k řezání trámů na pařeniště byl objednan zaměstnancem velkostatku, zahradníkem P-em, že žalobcovy

pomoci při řezání potřeboval a že si žalobce při tom počínal opatrně, tak že svědek byl přesvědčen, že v řezání cirkulárkou není nezkušeným. Podle výpovědi tohoto svědka stal se žalobci úraz tím způsobem, že, když rozřízli jeden kus (fošnu) a svědek odešel pro jiný, vzal si žalobce jím přinesený kus prkna asi půl metru dlouhého, které chtěl rozřezati a použití na správkou lisu na tvaroh, a, když je měl rozříznuté na dva díly a jeden z nich držel v ruce a druhou rukou si sáhl na obličej, poněvadž mu při řezání odlétla pilina do oka, že byl tento kus pilou zachycen a odmrštěn a žalobce jím zasažen do krajiny žaludeční a jaterní. Podle tohoto svědkova vyličení nelze mluvit ani o neobratnosti ani o neopatrnosti žalobce při práci na pile, neboť práce byla svědkyní Marií D-ovou, která má na statku péči o mlékařství a o drubežnictví vyžádána a bylo jí ke správě lisu na tvaroh zapotřebí, takové menší práce byly bez zvláštního nařízení ředitele statku nebo jeho zástupce konány, ostatně správce i poklasný viděli, že žalobce při práci pomáhá a nic proti tomu nenamítali a na váhu nijak nepadá, že si žalobce mohl prkénko rozřezati ve své dílně kolářské, neboť použití cirkulárky nebylo kolářům na velkostatku nikdy zakázáno a práce žalobcem konaná byla podle výpovědi svědka S-a účelná, ježto ručně by byla vyžadovala daleko větší námahy a pracovní doby. Soud odvolací je tudíž toho přesvědčení, které nabyl již soud první stolice, že žalobce se nedopustil porušení svých povinností ani opomenutí tím, že použil k rozřezání krátkého prkna, neboť úraz mohl se státi, i kdyby si nebyl sáhl na oko a prkénko držel oběma rukama, naopak že úraz jest přičítati jen nedostatku ochranného zařízení pily použité k práci, za nějž jen odvolatel jest podle zákona zodpověden. Odvolatel vytýká dále přemrštěnost odškodnění, přisouzeného žalobci ve výši 20.000 Kč za utrpené bolesti, které prý není úměrným bolestem, pokládaje za přiměřenou částku 10.000 Kč, a brojí dále proti přisouzení odměny za operaci a za žalobcovo ošetřování v nemocnici částkou 2.500 Kč, poněvadž podle vyhlášky presidenta zemské správy politické v Čechách ze dne 23. června 1919 čís. 28 z. zák. přísluší za operaci dutiny břišní odměna 300 Kč včetně poplatků za asistenci a jen u osob zvláště zámožných může nemocniční lékař požadovati vyšší odměnu, ke třídě zámožných osob však žalobce nenáleží, neboť požívá ve sporu práva chudých, a výlohy vzniklé jeho operací a léčením nemohou proto ukládány býti odvolateli, který k nemocnici není v žádném poměru, a nanejvýš žalobcem posud ani zaplacený nebyly, tak že žaloba ohledně položky té je vůbec předčasnou. Ani tyto výtky nejsou odůvodněny, neboť první soud zjistil z výpovědi znaleckého svědka MUDr S-a a posudkem soudních znalců MUDra K-a a MUDra N-a, že úraz žalobce, při němž utrpěl natržení jater, byl životu nebezpečný, že bolesti následkem značného krvácení do dutiny břišní a nebezpečného výronu žluči do dutiny břišní z poraněných žlučovodů a přidruživšího se zánětu pobřišnice byly kruté, v nejvyšší míře 100% trvaly 4 dny, pak se v následujících 14 dnech zmenšily na 60%, v dalších 14 dnech na 40%, od té doby až do 8. dubna 1928, kdy byl žalobce léčen MUDr S-em na 25% a od toho dne až do podání žaloby dosáhly 15% původní síly a jeví se

již jen jako mírná bolest v místě, kde zbyla jizva pooperační, zejména při zdvihání těžších břemen. Bolest tato může trvati ještě delší dobu, třebaš několik roků, a není vyloučena možnost nové operace za účelem uvolnění jizvy, chtěl-li by se žalobce bolesti zbaviti. Bolesti žalobcovy stupňovány byly při změnách ob vazů, čistění rány a výměně drenáží, tak že tělesné bolesti a duševní útrapy po dobu léčení v nemocnici byly značné. Shledává proto i soud odvolací podle § 273 cís. bolestné 20.000 Kč za zcela úměrné utrpeným bolestem a duševním útrapám. Podle posudku znalců lékařů může nemocniční lékař požadovati odměnu vyšší, než jest stanovena vyhláškou presidenta zemské správy politické v Čechách ze dne 23. června 1919, čís. 28 z. zák. dle majetkových poměrů u osob zvláště zámožných. Náklady léčení žalobce ve veřejné nemocnici, včetně operace, povinen jest hraditi odvolatel, jehož zaviněním k úrazu došlo, a proto právem přisoudil prvý soud vzhledem k jeho zámožnosti primáři nemocnice MUDr S-ovi za provedení operace a za další ošetření žalobce v nemocnici včetně poplatků za asistenci odměnu vyšší, neboť okolnost, že žalobce jest osobou nemajetnou a že jím účet MUDr S-a posud nebyl zaplacen, je pro platební povinnost odvolatelovu nerozhodnou. MUDr S. účtoval odměnu 4.370 Kč a prvý soud vzhledem k povaze operačního výkonu, jímž žalobci zachráněn život, vzhledem k nebezpečnosti úrazu a k době léčení v nemocnici, které vyžadovalo neobyčejné péče, uznal přiměřenou odměnu 2.500 Kč, kterou i soud odvolací vzhledem k majetkovým poměrům odvolatelovým má za zcela přiměřenou.

N e j v y š š í s o u d změnil rozsudky nižších soudů v ten rozum, že uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobci jen 21.922 Kč, nepřisoudiv mu náhradu za operaci.

D ů v o d y:

Odvolací soud shledal zavinění žalovaného v zanedbání předpisů § 1157 obč. zák., nikoli v zanedbání předpisů § 68 min. nař. ze dne 23. listopadu 1905 čís. 276 ř. zák. Uznal, že podle znaleckého posudku bylo nutno opatřiti kruhovou pilu žalovaného ve smyslu onoho nařízení, neboť to vyžadovala povaha stroje. Tento úsudek odpovídá znaleckému posudku. Odvolací soud nevyvozoval povinnost žalovaného opatřiti pilu rozštěpným klínem a ochranným košem přímo z předpisu § 68 onoho nařízení, nýbrž z předpisu § 1157 obč. zák. a ze znaleckého posudku. Že předpis § 1157 obč. zák. platí pro žalovaného, o tom nemůže býti pochybnosti, a nevyslovuje ji ani on sám. Za to míní, že ho nelze v tomto případě použiti, neboť prý žalobcovu dílnu a náradí opatřiti tak, jak to tento předpis vyžaduje. Tuto otázku zatahuje do sporu neprávem, vždyť nejde o to, zda dílna a náradí v ní bylo v pořádku, nýbrž o to, zda byla v pořádku kruhová pila, jejíž použití podle zjištění nižších soudů nebylo kolářům na velkostatku žalovaného zakázáno a bylo v souzeném případě účelné k žalobcově práci. Ji konal žalobce podle zjištění nižších soudů v zájmu velkostatku a podle ustáleného zvyku k ní nepotřeboval zvláštní povolení ředitelovo. Nebyla-li pila v té době opatřena tak, jak to

znalec uznal za nutné, jest v tom spatřovati zanedbání předpisu § 1157 obč. zák., jak správně dovodil odvolací soud. Dovolatel tvrdí, že právě v této otázce vzal odvolací soud svému rozhodnutí za základ skutečnost, která prý odporuje spisům, uznáv, že žalobce nemohl míti vědomost o nebezpečnosti použitého stroje, nýbrž teprve z úrazu ji nabyt. Dále prý odporuje spisům rozsudkový předpoklad, že žalobce neměl zákonnou povinnost, opatřiti pilu ochranným zařízením nebo upozorniti na jeho potřebu. Posléze prý odporuje spisům předpoklad odvolacího soudu, že si žalovaný musel býti vědom zařízení pily a nedostatku jejího bezpečnostního opatření. Žádnou z těchto výtek neprovádí uplatňovaný dovolací důvod, neboť tu nejde o skutečnosti, které by byly v rozporu se spisy, nýbrž o úsudky odvolacího soudu čerpané ze skutečností, které považoval za zjištěné. Ty nelze porovnávat přímo se spisy. Pokud jsou v těchto dovolatelových vývodech obsaženy výtky nesprávného právního posouzení věci, jest přisvědčiti odvolacímu soudu v tom, že žalovanému nemohly závady ujíti při patřičné opatrnosti (§ 1297 obč. zák.), a že žalobce neměl zákonnou povinnost opatřiti pilu ochranným zařízením aniž na jeho potřebu upozorňovati, neboť péče ve smyslu § 1157 obč. zák. jest uložena zaměstnavateli, nikoli zaměstnanému. Žalovaný ani netvrdil, že žalobce měl podle smlouvy povinnost nářadí mu zařizovati neb udržovati v pořádku. Nezanedbal tudíž proti němu povinnost, neopatřiv sám pilu ochranným zařízením, nebo na to neupozorniv. Když žalobce použil kruhové pily v tom stavu, v němž tehdy byla, nelze mu na úraze, a tím na škodě, přičítati spoluvinu. Výtka, že odvolací soud nevzal zřetel na výpověď svědka S-a, odporuje obsahu rozsudku. Že z ní nevyvodil zjištění, odpovídající názorům dovolatelovým, nemůže dovolatel v dovolání vytýkati. To platí o tvrzeném hazardu žalobcově při práci. Výtka, že kruhová pila nebyla žalobci dána k použití, jest bezvýznamná, neboť, jakž uvedeno, mohl ji podle dosavadního, nezapovězeného zvyku použiti. Výtka, že ji použil k nevhodné práci a nevhodným způsobem, jest vyvrácena zjištěním, že práce byla účelná a že si žalobce při řezání počínal opatrně. Nedbalost na jeho straně nebyla zjištěna. Rozsudek odvolacího soudu v otázce právního důvodu žalobního nároku odpovídá tudíž zjištěnému stavu věci a zákonu. Pokud jde o jednotlivé položky přisouzené náhrady, napadá dovolatel z důvodu nesprávného právního posouzení věci přičítané bolestné a náhradu za operaci. Ohledně bolestného tvrdí, že soud měl ustanoviti bolestné za den a za 100% bolesti a další přiměřeně odstupňovati. To prý je ustálená soudní praxe. Za nejvyšší hranici bolestného uznává 10.000 Kč. Než pro posouzení přiměřenosti bolestného podle § 273 c. ř. s., jest bez významu, zda je soud odstupňuje podle intensity bolesti, či zda přiznává úhrnnou částku. Tím i oním způsobem lze dospěti ke spravedlivému výsledku. V souzeném případě uznaly nižší soudy za přiměřenou veškerým bolestem částku 20.000 Kč a dovolací soud s nimi souhlasí. Bylo však přiznati dovolání oprávněnost, pokud jde o přisouzení náhrady 2.500 Kč jako honoráře za operaci. Pro honoráře za chirurgické výkony ve všeobecných veřejných nemocnicích v Čechách, vyjímajíc pražskou veřejnou nemocnici, jest ustanoven tarif

vyhláškou presidenta zemské politické správy v Praze ze 23. června 1919 č. 28 z. zák. Podle něho jest dovoleno lékařům vybíratí od pacientů léčených na I. a II. ošetrovací třídě normální poplatky u středního stavu a minimální u méně zámožných. Ty jsou ustanoveny v tarifu. Vyšší honoráře může požadovati lékař jen u zvlášť zámožných. Z toho jest zřejmo, že se lékařův nárok řídí stavem pacienta. Za břišní operace je ustanoven normální honorář 300 Kč, minimální 100 Kč. Lze připustiti, že žalobce jako řemeslník patří do středního hospodářského stavu. Operující lékař by podle tarifu byl oprávněn žádati na něm honorář 300 Kč. Žádá-li více, jedná proti předpisu. Pak jest ovšem žalovaný povinen nahraditi žalobci jen tento honorář. Nižší soudy však ustanovily honorář s ohledem na majetkové poměry žalovaného na 2.500 Kč. Žalovaný nebyl operován a není v žádném právním poměru k operujícímu lékaři, nýbrž k žalobci. Jeho majetkové poměry jsou rozhodné pro ustanovení výšky lékařova honoráře. Protože jest povinen nahraditi žalobci jen tolik, kolik tento podle onoho předpisu je povinen dáti lékaři, nejvýše 300 Kč, bylo dovolání v tomto bodu vyhověti a přisouditi žalobci jen náhradu 300 Kč. Tím se zmenšuje celková výše náhrady na 21.922 Kč 40 h.

Čís. 10184.

Objednatel, rozhodnuvší se pro přiměřenou slevu z platu se zachováním smlouvy, nemůže změnití volbu a domáhati se opravy díla, nanejvýš, kdyby se oprava minula s cílem. Odmítl-li podnikatel opravu a žádal-li, by objednatel (obec) podal do nepříznivého vyřízení správního úřadu stížnost, přestala ochota objednatele, spokojiti se s opravou, býti pro něho závaznou.

(Rozh. ze dne 27. září 1930, Rv I 1853/29).

Ing. K. vypracoval hospodářský plán pro žalovanou obec, za nějž mu žalovaná zaplatila honorář až na 4.000 Kč. Ing. K. postoupil nárok na nedoplatek honoráře žalobci, jenž ho proti žalované zažaloval. Žalovaná namítla započtením vzájemnou pohledávku 5.000 Kč, jež zaplatila Ing. H-ovi za opravu plánu dodaného Ing. K-em, ježto plán byl vadný. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Odvolací soud zjistil, že hospodářský plán zhotovený dovolatelo-
vým postupitelem Ing. K-em byl tak vadný, že bylo vyloučeno, by byl
schválen. Tím vzešla pro žalovanou možnost volby. Mohla buď ustou-
piti od smlouvy, nebo žádati opravu, kdyby nevyžadovala nepoměrný
náklad, nebo žádati přiměřenou slevu z platu. Odvolací soud zjistil, že
se žalovaná rozhodla pro přiměřené snížení odměny, kterou také v ro-
zepři uplatnila tím, že to, co vynaložila na opravu, namítla započtením.
Právní názor dovolatelův, že žalovaná byla povinna, chtějíc dáti plán